

Poslovil se je prof. dr. Janez Strnad

mag. Tine Golež

Škofijska klasična gimnazija, Ljubljana

Če bi se dogovorili, da naj bo strnad enota za pisanje o fiziki, potem bi našli le malo takih, ki bi se jim izbira zdela posrečena. Seveda ne zato, ker pokojni profesor dr. Janez Strnad tega ne bi zaslužil, pač pa zato, ker bi bili obsojeni na – pomanjševalne predpone. Večina piscev o fiziki bi morala pred takó izbrano enoto za opis svojega opusa dodati morfem centi, redki bi s svojimi članki za to in druge revije lahko uporabili predpono deci, le peščica posameznikov pa bi shajala brez nje.

Profesorja Strnada sem srečal kot študent fizike jeseni 1985. Seveda tedaj nisem nič kaj dosti vedel o študiju nasploh, zato se mi je zdelo kar nekako samoumevno, da je tudi na učbeniku profesorjevo ime. Seveda je s svojimi predavanji v brucih ustvaril podobo predavatelja: kako zbrano, jasno, razumljivo in govorno spretno naj bi univerzitetni profesor podajal snov. Kmalu smo ugotovili, da bi bilo zelo koristno, če bi tudi kateri drugi predavatelj prisedel k tem uram in si dr. Strnada vzel za zgled.

Še danes bolj malo vem, kaj vse je prof. Strnad raziskoval. A ostanimo pri profesorjevem pisnem opusu. Tega sem kmalu vse bolj spoznaval. Ne le zaradi učbenikov, pač pa tudi zaradi vseh drugih člankov, ki so mi prišli pod roke. Bilo jih je vseh vrst. Nekaj tako preprostih, da so pritegnili še osnovnošolce, seveda pa so segali vse do takih, ki jih tudi kot študent nisem kaj dosti razumel.

Foto: Marjan Smerke

Foto: Marjan Smerke

Ko sem po spletu okoliščin postal urednik revije Fizika v šoli, sem se kar malo s strahom spraševal, kako naj s svojimi skromnimi publicističnimi izkušnjami prejemam članke znanega pisca, ki je s svojim opusom vzbujal (straho)spoštovanje. Nisem si predstavljal, kako bo profesor upošteval moje mnenje ali kakšno drobno opombo, ki bi se mi zdela umestna pri poslanem članku.

Izkazalo se je, da je profesor Strnad najvzornejši pisec. Po eni strani je to veljalo za hitrost pisanja, pošiljanja dopolnitev in nasploh za veliko dovršenost – tako po vsebini kot jezikovno. A profesor je želel narediti še korak več. Tako je vselej vljudno spraševal, kaj bi bilo za bralce še zanimivo. Kar nekaj člankov je napisal prav na temo, za katero sem kot urednik in srednješolski učitelj presodil, da bi bila zanimiva. Komaj je izšla ena številka, že se je v mojem poštnem nabiralniku znašlo elektronsko sporočilo z novim člankom dr. Strnada.

Za vsemi zapisanimi besedami o fiziki in fizikih se je čutila predanost poslanstvu: raziskavam in posredovanju znanja o fiziki mladim, študentom in vsem, ki jih naravoslovje zanima. Na najvišji državni ravni je to potrdil sam predsednik države, ki je leta 2005 dr. Strnada odlikoval z zlatim redom za zasluge za življenjsko delo v naravoslovju, še posebej za prispevek k širjenju znanstvene kulture in razumevanja znanosti. Gotovo pa so še več vredne ure, ko bomo mnogi posegali po izjemno široki zapuščini člankov in knjig.

Najbrž ni pisca o fiziki pri nas, ki ne bi v svoje delo vtikal kančka njegove zapuščine – pa naj gre za strokovno predanost ali navedbo iz njegovih del. Zato so na mestu iskrene besede: hvala, gospod profesor.

Gospe Mileni Strnad se zahvaljujemo, da nam je za ta članek poslala zgornji fotografiji in dovolila njuno objavo.